

Še enkrat, kaj otrok počne pred svojim spočetjem? – Kot kaže, nič, otrok manjka. Ondi je samo *odsotnost*, brez slehernega nadaljnjega določila: eno brezno, en sam brezčasni dolgčas. Predspočetno bivanje se (ne) godi nikoli in nikjer, nima nikakršne enosti, nima nikakršne drugosti. Je zgolj in samo odsotnost. Kaj to pomeni? – Očitno je treba sklepati, da dejanje spočetja sovpadе s svojevrstnim posegom v odsotnost: spočetje nasilno pretrga in hkrati podvoji nekaj, kar je bilo vse dotlej neregistrirana ničla, nedoločena odsotnost vsake dejanskosti. Se pravi, odsotnost je skozi akt spočetja pretrgana in vtem ko je pretrgana, je obenem zavržena. Toda zavržena kam? – Natanko tja, v oni nemogoči prostor, prostor drugosti, prostor odsotne enosti. *Odsotnost enega, pretrgana in situirana v odsotnost drugega*. Obstaja neka dobro znana kletvica, četudi srbohrvaškega izvora (in dejstvo, da Slovenec preklinja v svojem bratsko-tujem jeziku, je na tem mestu dodatno hvaležno), psotka, ki zgovorno izpričuje, za kakšen in kateri kraj gre – vsi ga poznamo, četudi ga ne smemo imenovati. Dejansko je stvar preveč vulgarna, da bi si jo človek kar tako dovolil zapisati, eventualno bi si bilo moč tukaj pomagati z okrajšavo: kam gre tisto, kar je v dejanju spočetja spočeto? Kam odleti, kje pristane? – Natanko tja, v *p.m.* In dodajmo, zarodek se znajde v *p.m.*, še preden bi utegnil pisniti, kaj šele vrisniti. Kar nemara pomeni, da je spočetje samo že obremenjeno z značajem nečesa nezgod(e)nega in da je dogodek uradnega rojstva moč tretirati kot *ponovitev* te začetne nezgode.

Da se maternice človeštva (maternice vsega, kar živi po poti reprezentiranja v elementu simbolnega) drži smisel neke neodpravljive ambivalentnosti, hkratne domačnosti in največje nedomačnosti, nas tudi mimo kletvic poučujejo Freudove analize sanj o »življenju v maternici« in izpeljave njihovega nezavednega sporočila. Po eni strani maternica uteleša prostor nekogaršnje izvirne tesnobe – in tesnoba je brzčas nekaj dejanskega –, po drugi strani se subjektu prezentira kot kraj izvirne celovitosti, in ta zagotovo ni nič dejanskega:

»Številne sanje, ki jih pogosto spremlja tesnoba, njihova vsebina pa je prehod skoz ozke prostore ali zadrževanje v vodi, temeljijo na fantazijah o življenju v maternici, bivanju v materinem telesu in porodu. /.../ Pomen fantazij in nezavednih misli o življenju v maternici sem se naučil ceniti šele pozneje. Vsebujejo razlago nenavadnega strahu mnogih ljudi, da bi bili živi pokopani, pa tudi najglobljo podlago vere v posmrtno življenje, ki je zgolj projekcija tega skrivnostnega življenja pred rojstvom v prihodnost. *Poleg tega je akt rojstva prvi doživljaj tesnobe in s tem vir in prototip afekta tesnobe.*« (Freud, 2001: 370–371)